

Чому "вільна торгівля" в рамках СНД – рабство?

Логічно, що після, по-суті, "валяння дурня" (ще в 1994 році країни СНД підписали щось подібне), є велика доля ейфорії, що нарешті "договір про свободу торгівлі в СНД" - запрацює! З іншого боку більш, ніж 70-річний "досвід" перебування у складі СРСР, також ні до чого хорошого не призвів: "Союзу непорушних", просто - розпався!

І ось тепер, мало не слідуючи Заповітам Путіна, який, буквально, "півмісяця назад" в своїй статті "Новий інтеграційний проект для Євразії – майбутнє, яке народжується сьогодні", розповів "що до чого" – така подія, яка, виявляється, схожа на "ефект бомби, що розірвалася"!

І, звичайно ж (а як інакше?): трудящі "пострадянських держав" порадили, а капіталісти – розчулені! Не здивуюсь, якщо перші підуть на багато чисельні мітинги по всьому СНД, на підтримку рішень "партії і уряду", а останні почнуть плести "інтриги імперіалістичної змови".

Правда, громадянам Азербайджану, Узбекистану і Туркменістану, явно – "не поталанило". Як говорять по їх вулиці інкасаторська машина – не поїде!

Але, якщо без сарказму, то що ж все-таки сталося насправді і про що нам не розповідають?

1. Очевидно, що еліти "пострадянських держав", що сформувалися, за 20 років "параду суверенітетів", так або інакше, ВИЗНАЧИЛИСЯ з нагробованим і БАЖАЮТЬ грати по, більш-менш цивілізованим правилам. Чи не звідси, по-суті порівняння і копіювання "свого, особливої дороги" з... ЄС?

2. З врахуванням, практично, неконкурентності вироблюваних товарів і наданих послуг (в країнах СНД), еліти останніх, що сформувалися, живуть в основному, за рахунок продажу на Захід, сировини (вуглеводні, вугілля, ліс-кругляк і так далі) і напівфабрикатів (чушки: алюмінієві, мідні тощо, труби, хімія, пиломатеріали).

3. Сировиною, як відомо, володіє, в основному, Російська Федерація, котра під вивіскою "інтегратора" і "притягує" останніх, в першу чергу олігархів з країн СНД, які, фактично, мають вирішальний вплив на політичний вибір в "пострадянських державах".

4. Чергове голосування (за Конституцією: вибори) за старо-нового наступника в Росії, може видати небезпечно-неприємні результати не "по-Чурову", а по-суті, стати тим же "ефектом бомби, що розірвалася"! Звідси і стаття В. Путіна та інші зусилля, які повинні "спрацювати на результат".

5. І останнє. Руки, дати "в пику" Заходу (або довести, що ми, хоч і пост-совки, але не гірші) – свербіли давно! А тут така, по-суті - "одностайність", підфартила.

Що стосується України, яка, виявляється, вже "в тандемі" з Росією і "може стати рушійною силою євразійської інтеграції", то багато хто в першій розуміє, що мати справу з ЄС, та і з цивілізованим світом, взагалі – складніше, ніж з Росією. Адже політики, чиновники і бізнесмени сучасної України іноземних мов не знають (багато з них й української - не вивчили), правила торгівлі, без корупції не уявляють, та й рейдерство "миліше" і "ближче". А з врахуванням непослідовності України, особливо, у зовнішній політиці – робити її головним союзником Росії – якось необачно.

Й ще. ЄС має труднощі, при, фактично, консенсусному голосуванні, практично з усіх питань життєдіяльності європейського співтовариства. Що ж буде з "вільною торгівлею в СНД", якщо, наприклад, в Митному союзі 86,5% митних зборів йде до Москви, 5,5% – до Білорусі, залишок до Казахстану? Щось аж надто змахує на Держплан – коли все збиралося до Москви, а потім на партійну бюрократію розподілялося. Невже це і є та "приємність", про яку мріють громадяни країн СНД?

Думки вголос від
Ключівського Ю.В.,
зима 2011-2012 роки